

[Hasle.]

paa den anden Maade, og man vil herved opnaa det modsatte af, hvad man ønskede, nemlig en Kreditindskrænkning. Det er en Kendsgerning, at allerede nu har mange Banker og Sparekasser Landet over vist sig forsigtigere med Kreditgivning, idet de frygter, at der skal blive Udtræk af Midler til Opkøb af Obligationer.

Nu ved jeg, at den højtærede Handelsminister vil svare: Ja, men dertil har vi jo Likviditetsfonden. Det svarede den højtærede Handelsminister allerede ved Sagens første Behandling, og videre svarede Ministeren, at han vilde dog gerne se den Sparekasse- eller Bankmand, som ikke vilde benytte sig af dette generøse Tilbud fra Statens Side.

Jeg er imidlertid i det lykkelige Tilfælde allerede nu at kunne forevise den højtærede Handelsminister, hvis han maatte ønske det, adskillige Eksemplarer af Bankdirektørers og Sparekassedirektørers, som ikke ønsker Statens Hjælp, som hellere foretager en Kreditindskrænkning og staar paa egne Ben end henvender sig til den højtærede Handelsminister. Jeg indser vel, at det er vanskeligt for den højtærede Handelsminister at forstaa, at man stiller sig saadan overfor Statens og hans milde Gaver paa dette Omraade. Man der er jo endnu en mærkelig Art af Mennesker her i Landet, som foretrækker at staa paa egne Ben, som foretrækker at holde sig fri af Statens Indblanding. Disse Mennesker eksisterer, det maa den højtærede Handelsminister affinde sig med. Da vi for nogen Tid siden skulde revidere Frilisten for Varer, hørte vi den højtærede Handelsminister sige, at under disse vanskelige Forhold var det umuligt, man vidste ikke, hvad der skete fra den ene Dag til den anden, men at tvangsfastsætte Renten gennem lange Tider, det mener aabenbart den højtærede Handelsminister er forsvarligt.

Blandt de Ændringsforslag, der er kommet ind siden første Behandling, havde jeg ventet at se et fra det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling). Det ærede Medlem erklærede sig enig med mig i, at der burde være en Forskel paa Hovedbankerne og andre Banker, men hvor er det ærede Medlems Ændringsforslag, hvor har vi hørt noget om den Indsats, det ærede Medlem har gjort for at faa dette indført? Vi har intet hørt derom, det stod formentlig ikke i Protokollen fra Kanslergade.

Fra vor Side har vi ganske klart stillet op, hvorledes vi mener, man burde gaa frem. Det er ganske urigtigt, naar det ærede Med-

lem Hr. Krag siger, at vi har indskrænket os til en negativ Politik. Vi har sagt som saa: Det er en Umulighed at konvertere visse af Landkreditforeningsobligationerne her i Landet. Nu ved jeg godt, at det ærede Medlem Hr. Krag er meget forbitret over, at vi siger dette, men det ærede Medlem bliver nødt til at affinde sig dermed, for vi mener ikke, at der er Mulighed for at konvertere Obligationer, der i Dag staar f. Eks. i 70. Det ærede Medlem maa holde os til gode, at det gaar vi ikke med til at tro paa, hverken privat eller offentligt. Vi mener derfor, at man bør skelne mellem forskellige Arter af Obligationer. Der er nogle, som muligvis kan gøres modne til Konvertering, og er det muligt, vil vi være med til at stille Midler til Raadighed derfor. Andre er det umuligt at konvertere, og det gælder de allerfleste af Landkreditforeningsobligationerne. Spørgsmaalet bliver da, hvorledes man skal komme disse til Hjælp, og vi har skitseret, hvorledes man kunde tænke sig det. Det er klart, at der kan tænkes flere Udveje, og det er klart, at det maa overvejes, hvilken man bør benytte. Vi har peget paa den Mulighed, at der stillede Midler til Raadighed til Opkøb af Obligationer til lave Kurser, og at Staten, der saaledes blev Ejer af disse Obligationer f. Eks. til Kurs 70, nedskrev forholdsmæssigt paa den Serie, hvori man havde opkøbt, den Gevinst, man havde opnaaet ved at faa et Papir, der lyder paa 100, for 70. Det skulde ikke være saa forfærdelig vanskeligt at forstaa, og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem Hr. Krag har vanskeligt ved det. Man kunde ogsaa tænke sig andre Muligheder. Man kunde f. Eks. tænke sig, at der stillede Midler til Raadighed fra Statens Side til Indfrielse af Laan, som man har optaget i de Kreditforeninger, hvis Obligationer staar i lav Kurs, hvorved Debitorerne jo vilde vinde ganske kolossalt. Det er klart, at der senere vilde kunne opstaa et Tab for Staten ved at sælge disse Obligationer — jeg tror nu ikke, det vilde blive stort — og vi har dertil sagt, at dette eventuelle Tab vilde vi være villige til at dække ved Statslaan. Vi har endvidere peget paa, at skulde man frem ad Konverteringens Vej, maatte det være en ufravigelig Betingelse, at Staten konverterede sine højforrentede Laan, som er opsigelige nu.

Intet af dette har man hørt noget om i Udvalget eller andetsteds. Vi har set Venstre komme med forskellige Forslag, som i Henhold til Kanslergadeprotokollen blev fejtet ned i Papirkurven, men nogen afgørende Ændring er der jo slet ikke foretaget